

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dispositio Et Perioche Historiae Evangelicae Per IIII.
Euangelistas contextæ, necnon Actuum apostoloru[m],
Epistolaru[m] quoq[ue] Pauli XIII. & Canonicaru[m] VII.**

Bullinger, Heinrich

Tigvri, 1553

VD16 B 9605

Liber VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35634

parum sit gratus. Imò subijcit mox Matth. admirandū
 optimi uiri Ioan. Baptistæ exemplū, qui et ipse fideli suo Ioan. Bap^{ti}
 interitus.
 ministerio pessimam ab Herode gratiam retulit, capite
 ab hoc miserabiliter truncatus. Hinc pascit in deserto Cap. 14.
 diuina uirtute frequentem hominum multitudinem miro
 ardore prædicationē uerbi sitientem: eo miraculo osten-
 dens, fidelibus uerbi dei sectatoribus nihil unquam defu-
 turum earum uidelicet rerum quæ ad necessitatem non
 luxum pertinere uidentur. Simul autem discipulos suos
 eodem factō docuit fideli & laboranti populo beneficijs
 subuenire. Postremo discipulos ex lacustribus procellis
 & tempestate graui laborātes, nihilq; aliud quàm præ-
 sentiſsimā mortē operientes, liberat: ita suis declarās se
 illū esse qui ex omnibus possit eripere periculis, poten-
 tiaq; & gratia sua seruare posse omnes, præcipue tamē
 uerbi sui ministros. Ergo si qd Ioannis terruit exemplū
 satis atrox & horrendum, confirmant rursus & con-
 solantur hæc duo ingentia et pulcherrima dei beneficia.

L I B E R VII.

TRACTATIONI de Verbo dei cōueniēter De traditio-
 nibus huma-
 nis.
 subiungitur à Matthæo disputatio de Traditioni-
 bus humanis siue Constitutionibus patrū, utpote uerbo
 dei oppositis. Eas manifeste docet Christus contemnere.

EVANGELIUM

Cap. 15.

siquidem in contumeliam derogationem atq; contemptū uerbi dei tenderint. Et quoniam Pharisei humanarum traditionū patroni, salutari hac domini doctrina offēdebantur, adiungit dominus talis offensionis & talium hominū nullam prorsus rationem esse habendam: ostendens interim rebus externis non pollui hominem, sed ijs potius malis quæ ex animi proficiscuntur penetrabilibus. Mox ab induratis ingratisq; hominibus se auertens, in regionē Gentiliū concedit, ubi protinus inuaditur à Syrophœnissa ualidissimæ fidei muliere: in qua et mirificū exemplū ueræ fidei & effectus eius clarissime proponitur. Nam post repudiatam doctrinam falsam, quæ falsæ fidei mater est, multa diligentia traditur in hoc VII. libro, quemadmodum & IIII. factitatum est, fides in dominum uera uerumq; fidei ingenium, explicantur item primi fidei nostræ articuli. Porro in Galilæam regressus turbam denuo se conseruantem pascit, isto quoq; beneficio indicans se esse qui & animam & corpus pascat, ac iccirco fide alimentum illud unice & impensissime à pastore Christo ambiendum. Postea phariseos signum quo se Messiam esse comprobaret, postulantes repellit, reposito ipsis mortis & resurrectionis suæ signo.

Fides.

Cap. 16.

Deinde iubet suos cauere à Phariseorum & Sadducæorum doctrina: quod quanquam & initio 15. cap. tradiderat, repetit tamen hic in cap. 16. utpote rem ecclesiæ

ecclesiæ in primis necessariã. Rediēs dehinc ad uerã fidei cõmendationẽ, fidei fundamentũ collocat, fundamento ecclesiã imponit, & quæ sit uera catholice ecclesiæ fides, quæ uera & orthodoxa cõfessio ceu digito demonstrat, simul ostendens quomodo ea possit plantari. Quibus protinus adiungit manifestissimam de passione & resurrectione sua, item de abnegatione sui & cruce post Christum ferenda, deq; futuro iudicio, hoc est, maximis fidei nostræ articulis, sanctoq; Christianorum officio, ad fidei integritatem omnino pertinentẽ doctrinam. Rur= Cap. 17.
sus ne quis tristi hac & laboribus arumnisq; plena de ferenda cruce doctrina offenderetur, subiungit Matth. confestim gloriosam Christi domini in monte transfor= Christi transformatio.
mationem, qua hic partim gustum exhibuit qualis ipse futurus sit in gloria, & qualis sit ratio futuræ gloriæ, ijs paratæ qui se cruci Christi fideliter ac patienter implicarint: partim uero euidentissime demonstrat se esse Christum illum in lege & prophetis promissum, quo fidem in se omnium credentiũ confirmaret. Et hæc quidem tam manifeste discipulis proposuit, ut iam aperte intelligerent Iesum esse Christum, atq; ideo quæstionem mouerent de aduentu Helie præambulonis Messie, ad quã protinus respõdens dominus asseruit se esse Messia, Ioannem uero Baptistam Heliam. Postremo restituit Litanicum quendam supplici patri suo, eodem rursus bea

EVANGELIUM

nescio declarans se esse regem populi sui, uictorem diaboli, item quanta sit fidei uirtus, & quantum incredulitatis malum, appendens temperantia & abstinencia ex uera fide profectis, maxime diaboli uires infringi. Atq; his adiungit euestigio prædicationem de morte & passione sua, non sine insigni & ubere fructu.

LIBER VIII.

Cap. 18.

RECTE composita fide in dominum Iesum, recteque indepta uera regni filij eius cognitione, de qua multis hæctenus egit Matthæus, prudenter nunc transit ad ea quæ ferè circa externam hominis conuersationem uersantur, interim ipsa quoque ad regnum Christi pertinent. Cuiusmodi est quæstio de Magistratu, Quid huic debeant Christiani? Ostendit ergo suo ipsius exemplo dominus, quid hic recte faciamus. Huic affinis est quæstio de prælatura ecclesiastica, Quis maximus sit in regno cælorum? Auocat hic dominus suorū animos ab ambitione ac disputationibus de primatu institutus, & humilitatem diligentissime docet. Mox adiungit his utilem admonitionem de uitando scandalo: ubi etiam differit de admonitione fraterna, de reprehensione publice peccantium, & de condonatione noxæ, quam singulis grauitè suadens pulcherrimam super hac re con-

textus

De magistro
stratu.

De prælatura eccle-
siastica.